

[Tove Jørgensen.]

af antallet af pladser til det forventede antal af klienter.

Jeg kan oplyse, at Landsforeningen Evnesvages Vel går ind for en flytning efter de nævnte retningslinjer.

Det har imidlertid vist sig umuligt for forsorgscenteret at realisere overflytningen jævnt over året, hvilket er årsagen til, at centeret har besluttet at fremskynde overflytningen nu.

Som jeg tidligere har nævnt i mit svar til fru Tove Jørgensen den 25. juli 1977, har jeg iværksat en undersøgelse om forholdene på Karens Minde og har med henblik på en hurtig klaring af forholdene efter en forhandling med socialstyrelsen og centerledelsen den 4. august 1977 bl. a. yderligere udbedt mig en redegørelse for de opståede problemer i forbindelse med den forudsatte overflytning og baggrunden for den indtrådte forsinkelse.

Jeg fik under drøftelsen bekræftet, at enhver flytning sker i forståelse med vedkommende klient og dennes pårørende.

For så vidt angår klienterne på Lillemosegård og Børnehospitalet i Vangede er der tale om flytninger som led i den almindelige omvisitering af klienterne, begrundet i den enkeltes udvikling og ændrede behov.

Af Jørgen Junior (FP) til finansministeren (28/7 77):

»Da ministeren sikkert er enig i, at landets økonomiske situation tilsiger besparelser og dette især de steder i samfundet, hvor dette kan ske uden negative følgevirkninger, bedes ministeren redegøre for, om en sådan enighed ikke tilsiger, at Storstrømsbroprojektet tages op til nyvurdering, således som det vil ske med projektet om Storebæltsbroen?«

(Spm. nr. 435).

Begrundelse.

Selv om de to broprojekter er af meget forskellig økonomisk størrelsesorden, er også Storstrømsprojektet af stor nationaløkonomisk og beskæftigelsesmæssig vigtighed.

I breve af 18. maj 1977 og - hvilket ikke har været inddraget i debatten tidligere - af 23. juni 1977 til trafikministeren har civilingeniørerne B. M. Ludvigsen og E. Milling Nielsen forelagt et forslag til ombygning og udvidelse af Storstrømsbroen til afløsning af Farøprojektet. I det seneste brev vurderes forslaget som et even-

tuelt led i en samlet beskæftigelsesplan, og argumenterne må lyde som sød musik i en hårdt prøvet finansministers øren. De omtales derfor hermed, selv om jeg går ud fra, at trafikministerens tidligere afvisning ikke har medført, at finansministeren ikke allerede er bekendt med henvendelsen til trafikministeren. Denne er vel i øvrigt også ved at blive vurderet i det nedsatte udvalg for offentlige investeringer.

Finansminister *Heinesens* svar (5/8 77):

Spørgsmålet om etablering af en ny fast Storstrømsforbindelse har været genstand for en meget grundig behandling i folketinget. Første gang var i forbindelse med projekteringsloven fra 1970, hvor folketinget bestemte sig for Farølinien.

Med baggrund i de af energikrisen fremkaldte ændrede økonomiske forhold og under hensyn til de stærkt forøgede driftsomkostninger for biltrafikken lod daværende trafikminister Kresten Damsgaard i 1974-75 vejdirektoratet foretage en fornyet undersøgelse af de forskellige mulige linjeføringer. Resultatet forelå i en rapport af juli 1975. På baggrund af rapporten og efter en forudgående omhyggelig behandling af den i folketingets udvalg om offentlige arbejder fremsatte daværende trafikminister Niels Matthiasen i foråret 1976 forslag til anlægslov, hvor linjeføringen over Farø fastholdtes. Folketinget vedtog denne anlægslov i juni 1976.

På foranledning af fremskridtspartiet behandlede folketinget så sent som i maj i år på ny spørgsmålet om Farølinien. Et massivt flertal afviste at ændre på folketingsbeslutningen, truffet i 1976.

På denne baggrund finder jeg det helt naturligt at henvise til det svar, som ministeren for offentlige arbejder den 7. juni d. å. gav på spørgsmål fra hr. Jørgen Juniors partifælle hr. Ole Hovmand om, hvordan ministeren for offentlige arbejder vurderer det af civilingeniørerne B. M. Ludvigsen og E. Milling Nielsen forelagte forslag til ombygning og udvidelse af Storstrømsbroen til afløsning af Farøprojektet. I dette svar understregede ministeren for offentlige arbejder afslutningsvis, at »vi må fastholde Farølinien. Der kommer et tidspunkt, hvor man må realisere en beslutning og ikke stadig gøre den til genstand for diskussion og revision. Dette må gælde Farølinien, som efter en meget grundig behandling er vedtaget af folketinget dels i 1970, dels i 1976, og hvor